

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی ایوان در معماری مسکونی اقلیم چهارگانه ایران و احیای آن با رویکرد معماری پایدار

محل انتشار:

دومین همایش ملی هنر تبرستان (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

ماریا کرد جمشیدی - دکتری معماری، عضو هیئت علمی گروه معماری دانشگاه مازندران

آرزو قنبریور - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، موسسه آموزش عالی پردیسان،

فاطمه یحیی زاده خطیر - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری

خلاصه مقاله:

معماری سنتی فضای مادی بشر را به گونه ای فراهم می کند که بیشترین سازگاری را با طبیعت و اقلیم دارد. یکی از این فضاها "ایوان" است، فضایی نیمه باز در معماری ایرانی که دارای غنای مفهومی و عملکردی بوده و متأثر از اقلیم و مولفه های فرهنگی اجتماعی می باشد. وجود این عنصر در کنار فضای باز نقش مهمی در فراهم آوردن شرایط آسایش اقلیمی و تداوم ارتباط بصری با محیط پیرامون ایجاد می کند. ایوان در بیشتر خانه های سنتی و ابنیه تاریخی با کاربری های متفاوت از جمله عبادتگاه، کاخ، عمارت مسکونی و ... به چشم می خورد، اما از نظر فرم، ابعاد و جایگاه متنوع بوده و عملکردهای بسیاری داشته است. در حالی که امروزه با توجه به تغییر شرایط اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی جایگاه خود را به عنوان یک عنصر عملکردی از دست داده، شکل و نقش آن تغییر و تنزل یافته و تنها تبدیل به یک عنصر تزئینی و سمبلیک شده است. روش تحقیق در این مقاله کتابخانه ای و اسناد تصویری توصیفی است. بر این اساس در این نوشتار ضمن بازخوانی ایوان در معماری سنتی - ایران به بررسی نقش آن به عنوان فضایی نیمه باز در تطبیق پذیری با محیط و بیان تفاوت ها و شباهت های این عنصر در اقلیم چهارگانه ایران پرداخته و با در نظر داشتن چشم انداز هویتی، مفهومی و عملکردی ایوان، به ارائه ی راهکارهای پیشنهادی برای طراحی فضاهای مسکونی ایوان دار متناسب با هر اقلیم با رویکرد به معماری پایدار می پردازیم.

کلمات کلیدی:

ایوان، اقلیم، معماری بومی، طراحی پایدار، فضای نیمه باز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/283238>

